

Čim Bezimeni uđe, Federigo mu ode u susret, s vedrim i predusretljivim licem, s raširenim rukama kao prema željno iščekivanu čovjeku; »odavno je trebalo da ja dođem vama«.

»Meni, vi? Zna li tko sam ja? Jesu li vam dobro kazali ime?«

»Pustite« – reče Federigo, hvatajući ga za ruku s ljubavnim nasiljem – »pustite da stisnem tu ruku«. Kad to reče, zagrlji Bezimenoga objema rukama; ovaj se izmiče, opire se časkom, pa onda kao pobijeden silinom tolike kršćanske ljubavi, zagrlji i on kardinala. Bezimeni se istrgnu iz toga zagrljaja i uskliknu: »Velik je Bog! zaista je dobar Bog! sad poznam sebe, razumijem tko sam«.

»Samo nemojte misliti, da se ja zadovoljavam ovom jednom vašom posjetom. Vi ćete se vratiti, je li?« »Da li ću se vratiti« – odgovori Bezimeni – »i kad biste me odbijali, ostao bih uporno pred vašim vratima, kao prosjak. Potrebno mi je da razgovaram s vama, da vas čujem, da vas vidim! potrebni ste mi vi«.

Alessandro Manzoni, Zaručnici

Caravaggio, *Klanjanje pastira* (pojednost), 1609.
Museo Regionale di Messina, Italia. © A. Dagli Orti/Scala, Firenze

Kršćanski događaj ima oblik susreta s fizičkom, tjelesnom stvarnošću, sazdanom od vremena i prostora. To je susret s prisutnom, živom i posve ljudskom stvarnošću, čije je potpuno značenje što je ona vidljivi znak Kristove prisutnosti, znak Boga koji je postao čovjek u nestalnosti ljudskog obličja. Taj susret je ono što stalno usmjerava naše djelovanje, što našoj egzistenciji daje smisao i jedinstvo. Izvan njega ništa ne može potaknuti svijest novosti u životu.

Luigi Giussani